tied tagasi pilwe alla.

Nüid oli noorel mehel wanameke
säame lind kähen, ja ta nakas
suure röömuga kodu poole wäi
wanameke kodu poole minema
kus tema armuke oli, ja ka
tema kuus welle, ja welle näi
st kiwden puhasiwa keda ta
küll jo kadunuse pidas; aga
sõsgi oma armukse perast samu
ta öige ruttu wanameke sañ
urdsiku poole, ka oma armuke
sele omanöömu käibama, ja
prüdust kuulutama; et küll öö
pääle tuli wött ta sõsgi näis
mitte enne puhata enne kui
oma armukese mann, kui ta
wana meke säame linnu
tema kätte wöis anda. –
Jätame nood miest nüid oma

teed käima; meie lääme ehem
kadu ja waatama kudas wana
mehega luguom. Täemba (pääle läuna) om
tema säame lind kinni wöed
täeniba öhtu tuleb tema (sie wana)
nie kurwalt kodu, ja käibab
oma naisele kui ta üle sanna
lämme sisi om astun: „ei ta mis
wiga sell min säame linnul
nüid öige om kui oles ta kin-
ni püünet olu; ega ma wist
weel ära koolma ei naka
ek kui ma sõs ka täesta peas
ära koolma, ja sull aig ütsinda
igäwäs lääb, sõs wätta sie sama
must takike kellega ma sinu
sõsarile, ja sõsaramihile pähä
kaputi kui newa kiwisse saiwa
ja mine nende kiwedemanu
kaputa neile egale ütele külgi ja